

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 ft — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy óra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSÉTT. Mária-u. 1. sz.

a kir. ítélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fől-szólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői Iroda:

PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
I. EMELET

hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl

Vivmányok.

Pécs, 1896. július hó 23

(* *) Csaknem ugyanabban a pillanatban, a midőn Erdély Sándor igazságügyminiszter a munkácsi vár magaslatáról, a valódi hazafiság tiszta palástját öltve magára, fennen hirdette, hogy: „Amíg egy magyar van, baja nem fog esni, erre ime megesküszünk!” — Bánffy b. miniszterelnök befejezte Bécsben a kiegyezési tárgyalásokat. Most tehát csülvökre legények, hadd jöjjenek azok az új választások.

A jól végzett munka után persze jól esik a pihenés; miért is jó Bánffy az egykori dicső elődje által meghonosított szokás szerint Ostende-ba megy — fürdőzni, onnét hazajövet pedig ad audiendum rendeli a vármegyei főispánokat, hogy véglegesen megállapítsák a választókerületek jelöltjeit. Betűrendben rendeltettek föl a méltóságos urak a budavári palotába és a megállapított sorrend szerint Baranyamegye főispánja augusztus 25-én teszi meg jelen tését a hét megyebeli és a Pécs városi kerület végleges sorsáról.

Addig tehát, míg ezekkel is részletesen foglalkozhatnánk, nézzük és mérlegeljük a Bánffy b. által végzett alkudozási munkálatokat, melyekre most már kimondható, hogy fait accompli, és csak az ujon-

nan megválasztandó parlament szentesítése szükséges hozzá. A többi ugyis magától jön.

Tehát a nemzet bárója befejezte a tárgyalásokat a nemzet többségének ellenére, befejezte pedig akképpen, hogy a megállapodások részletei nemcsak a parlament, hanem még a szabadelvű párt nagy része előtt is titkot képeznek; befejezte, az osztrák kormány hivatalos szócsövei szerint oly módon, a mely homlokegyenest ellenkezik Erdélynek Munkácson elmondott hangzatos igéivel. Ellenkezik pedig azért, mert a kiegyezési megállapodások nemcsak egy magyar embernek, hanem az egész Magyarországnak olyan bajt okoznak, a mely bajból csak hosszú tíz év múlva, lehet azonban, hogy soha sem fog gyógyulni.

Hogy a baj létezik és hogy a baj, a veszedelem nagy, az egész országra kiható: azt leginkább bizonyítja az a görcsös erőlködés, a melylyel a kormány hivatalos lapjai a nemzettel el akarják hitetni, hogy a kiegyezési tárgyalások folyamán létrejött megállapodások Magyarországra nézve valóságos „vivmányok.”

Megengedjük, hogy ez a vivmányos hazugság teljesen igazolt akkor, ha a Bánffy-kormány és a félhivatalos lapok csak azt a furfangos latin közmondást tartják szem előtt: „Mundus vult decipi, ergo decipiatur.” (A világ akarja, hogy

megcsalják, tehát csalattassék meg.) Azonban nem igazolt ez a hazaszeretet, a nemzeti becsület és az államférfiai kötelességek szempontjából, mert a magyar nemzet nem akarja, hogy megcsalják, a magyar nemzet jogosan követelheti, hogy tiszta bort öntsenek a poharába és ne beszéljenek vivmányokról akkor, a midőn tényleg kiszolgáltatják az iparát, kereskedelmét és mezőgazdaságát háromszázéves szipolyozójának: Ausztriának. Amde lássuk azokat a vivmányokat közelebbről:

A kiegyezési törvény szerint csak a kvóta képez közös ügyet, a vám és kereskedelmi szövetség azonban olyan szövetség, a mely ha létre nem jön, a monarchia mindkét része visszanyeri önrendelkezési jogát és felállíthatja az önálló vámterületet.

Az előző kormányok meg is feleltek ennek a közjogi felfogásnak; a Bánffy-kormány azonban közözügyet csinált a mostani kiegyezési tárgyalások alkalmával a vám- és kereskedelmi kérdésből is csak azért, hogy azokkal a látszólagos előnyökkel, a melyeket az egyik kérdés megoldása nyújt Magyarországnak, valóságos előnyöket biztosítson Ausztriának mind a két kérdés megoldásával, úgy a kvótával, mint a vám- és kereskedelmi szövetséggel.

Nos, ha ez a közjogi sérelem, az önálló vámterületre vonatkozó jogunknak ez a feladása: vivmány, — akkor csak-

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Pál testvér.

I.

Az őszi zivatar hirtelen végig zúgott a tájon. Az égboltozaton rövid ideig még sötét komor felhők kóvályogtak, majd kibukkant a holdvilág és megvilágította a hajladozó szürke kergű fákat, a vízcseppektől csillogó finom ereszű faleveleket, az ódon klastrom vakolatlan, mállott vörös téglá falát.

Éjfél után, a mikor a hold már rendkívüli tiszta finom sávokat vetett a falra, Pál testvér óvatosan kilépett a kolostor hosszú hűvös folyosójáról a kertbe. Őszi szél ringatta az ágakat. Ideális, bánatos hangulat vett rajta erőt. Lassan feltűnt előtte annak az igézden szép lovarnőnek az arca, a ki a verőfényes napokon ott bolyongott a klastrom körül, úde ezüstös hangjával boldog, édes szerelemtől dudolva. Keveset találkozott vele. Szabad óráiban, a mikor könyvvel kezében kereste fel a klastrom alatt elhúzódó nyír erdőt, jöttek olykor-olykor össze.

Ábrándos, gyöngye tiszta lelkük, míg szóltanul hallgatták az őszi szellő susogását, a nyír ezüstös leveleinek panaszos zizegését, lassan-lassan egybeforrt elválaszthatatlanul, örökre.

A barátság, a rokonszenv idő múltán,

miként az alig-alig csillogó parázs szem is haszítja, lángot vet, erős kapocsná, forró, szenvedélyes szerelemmé nőtte ki magát.

Megszerette a leányt. Nemes érzelmű lelkében egyenként tulfeszített hurkúnt pattantak el azok az érvelések, melyeket olykor-olykor az ész dobott a szív elé, de ez a harc mindig a szív győzelmével végződött.

Pál testvér nem maradhatott tovább a kolostorban. Még a hűvös tömjénillattal telt levegőjü kápolnában is, a mikor ott térdelt az oltár előtt a hófehér márványköveken, csak Marietta élt emlékezetében. Elmosódott szeme előtt az oltárkép s az ünnepélyesen bugó organahang helyett is az élet, a gyönyörű, forróvérű, szenvedélyes leány édes csevegése csengett füleibe.

Az oltár előtt, a hideg köveken térdelve, álmodta meg boldogságát. Hívták, csalogatták napról-napra a hófehér karok, a buzavirágkék szemek búbájai s véghetetlen édesnek képzelt gyönyörörei.

Szabad, friss levegőre vágyott. Megborzasztotta az a gondolat, hogy a világtól, Mariettától, kit oly véghetetlen szeret, egy meggondolatlan lépéséért örökre el lesz zárva s életét távol tőle, a kolostor dohos levegőjü, szűk, sötét falai között kell befejeznie.

Vágyott a boldogságra. Megreszketett a gyönyörtől, a mikor maga elé képzelt egy orgonavirág illatu puha meleg kis fészket, a melyben ő azzal a szenvedélyes, forró vérű kis asszonykával fog élni.

Hajnalodott; a selyemszürke sávok, a melyeket a hold vetett a román stýlben épült klastrom falára, egészen elhalványodtak. Az égboltozat keleti részén arany színű köd uszott.

A szerzetes elérkezettnek látta az időt a távozásra. Csendes, nesztelen léptekkel odament a nagy barnaszínű faragványos tölgyfakapuzhoz s a másik pillanatban künn volt a klastrom körül elterülő nyír-erdőben.

*

A széles utcákon idegesen lobogott a gázlámpák sárga lángja.

Pál szerzetes nehéz fejjel botorkált a néptelen, hűvös utcákon. A klastromból megszökött, de most nem tudja, hogy mihez fogjon. A klastromban számtalanszor gondolkozott erről s most még sem jut semmi okos gondolat a fejébe. Azzal már jó régen számot vetett, hogy férfias erővel, lelkesedéssel megy neki a küzdelemnek, de hogy miben fejtsse ki a küzdelmet, nem tudott elhatározásra jutni.

Görnyedjen reggeltől estig poros szűk irodákban, rakjon betűket betű, számokat számok mellé, maradjon érzéketlen a szabadság, a paloták orrait bearanyozó éltető meleg napsugár iránt? Kerék legyen egy gépezetben, a melynek működését talán szívből utálja s a melynek működése talán homlokegyenest ellenkezik az ő ideális rajongó képzeletével, magasztosért hevülő természetével.

Máshova fordul kenyéréért. A klastromban a testvérek valamennyien emlékeznek

ugyan új életre ébresztik azt, a kit agyon-
ütnek.

Amde eltekintve a közügynek ettől a törvényellenes kiterjesztésétől, nagy vakmerőség kell ahhoz, hogy valaki vivmány-
nak merje állítani az olyan megállapodást, a mely szerint a magyar államnak nem szabad az állami szállításoknál előnyben részesíteni a magyar ipart, ellenben egyenjogusítani kell az osztrák áruk tarifáit a magyar vonalakon, a magyar áruk tarifáival.

A ki még most sem látja, hogy e két megállapodással teljesen kiszolgáltatta a Bánffy-kormány a magyar ipart az osztrák gyáripárnak: az valószínűleg vivmányok fogja tartani még azt is, hogy az osztrák kormány csak abban az esetben hajlandó a fogyasztási adók kérdésében Magyarország jogos igényeinek eleget tenni, ha az eddiginél magasabb kvótát fizetünk. A ki pedig még ezt is vivmányok tartja, az már csakugyan nem érdemes más sorsra, mint hogy dobja át a Lajthán tundra még az ingét is és aztán menjen éhen halni Amerikába.

Hát az őrési engedélyek megszüntetése, hát az állategészségügyi konvenció, kutya? Kiálthatják a mameluk részen. Az őrési engedély végleges megszüntetése vivmány számba mehetne, ha azt az osztrák kormány maga nem kívánta volna és ha a magyar kormány e megszüntetésért a budapesti malmoknak más kedvezményeket nem helyezett volna kilátásba. Az állategészségügyi kedvezmény pedig abban áll, hogy jövőben ragályozás esetén az osztrákok nem a vármegyét, hanem csak a járást, a melyben a járvány uralkodik, helyezhetik zár alá, de máskülönben a szállító kárára és veszélyére visszaküldhetik a gyanusnak kijelentett szállítmányokat: olyan vivmány, a melyet még fölem-
liteni is szégyen, a melynek védelmére a parlamentben még a kis Pulszky, vagy a

még kisebb Pap Gézuka sem fog vállalkozni.

És ha mégis vállalkoznának; és ha a szabadelvű-pártnak nevezett érdekszövetség mégis megszavazná ezeket a vivmányokat; a választópolgárok pedig mégis megéljeneznék azt a Bánffy-kormányt és támogatására újra megválasztanák annak a mostani szabadelvű-pártnak a képviselő tagjait: akkor nem marad egyéb hátra, minthogy a második ezredév első évében iktassák törvénybe azt a tételt, hogy: „a hazugság: igazság; az igazság pedig: hazugság;” — azután koldustarisznyával a nyakukban, csuszszanak föl — Bécsig.

* Szerecsen mosdózás. Várady Ferenc, a helybeli kormányparti lap szerkesztője s a szalántai kerületnek 1892-ben volt egyik függetlenségi párti képviselőjelöltje: Simonfay János tegnapi nyilatkozatára a P. N. mai számában egy sereg gyanúsítással válaszol s miután Simonfay tegnapi nyilatkozatában kijelentette, hogy neki a további választásra sem ideje, sem kedve, de szükség sincs. nagy büszkén azt kiáltja: Erre tessék megfelelni! Viszonzást várok.

„Gut gebrüllt Löwe!“ mondják erre ott, a honnét Várady a függetlenségi párt szervezkedésének első hírére megkapta az utasítást a konkolyhintésre; mert azt már mégsem hisszük, hogy Várady a maga jószántából vállalkozott volna arra a kálváriamenetre, a melyben dicső Pálfordulásának történetét a nyilvánosság elé vinni kényszerült.

Tudtunkkal senki sem volt kíváncsi arra, hogy Várady a függetlenségi pártól mért csapott át a kormánypártra, neki magának pedig nem lehetett valami nagy érdeke bevallani azt, hogy ő csak addig volt hűve a függetlenségi pártnak, a míg reménye volt ezen a révén országgyűlési képviselővé lehetni. Vagy ezzel a vallomással talán csak leplezni akarta a Pál-fordulásnak azt az igazi okát, a mely abban áll, hogy a szerkesztése alatt megindult s határozottan ellenzéki irányu Pécsi Naplót szerkesztőtől együtt kormánypartiak vették meg?

még a kápolna harangra, a melyet ő egymaga emelt fel s tartotta mindaddig, a míg azt a toronyba feleróítotték. Hogy csodálták, a mikor az ezüst forintos nagyságu vasdarabokat minden nagyobb erőfeszítés nélkül törtek ketté. Azután kitűnő lövő. Egy alkalommal huszonöt lövés közül a pique ászból huszszor lötte ki a piquet.

A szerzetes magában tépelődve, elhatározása felett küzködve ért ki a ligetbe. A megsárgult fákról nesztelenül hullott le egy-egy száraz falevél a földre.

Az első hajnali napsugár végig csillogott a cirkusz hatalmas kupoláin és pár pillanat múlva vastag, reszkető arany sávval vont a színpadra.

A férfinak eszébe jutott kedvese. Mint egy véghetetlenül édes álom tűnt fel most előtte az a sokszor elképzelt boldogság. És ez erőt nyújtott neki elhatározásához.

Reggel, a mikor az ég teljesen kitisztult, a nap erős intenzív fényvel ragyogta be az óriási világvárost és a megenyhült levegőben a kellemes életet adó hársfaillat vibrálni kezdett, Pál, az ideális lelkű szerzetes jelentkezett a cirkusz igazgatójánál és elszereződött erdművésznek.

II.

A ligetben hervadt akác levelet fújt a szél, a levegőn megérzett, hogy alkonyodik.

Az izzólámpák által bevilágított cirkuszban folyt az előadás. A szerzetesből lett erdművész egészen bele találta magát új szere-

pébe. Mutatványokat végeztetett a Blondin nevű elefánttal, tincoltatta a dresszrozott medvéket, majd darabokra tördelte az ezüst forintos alakú vaslemezeket és lötte ki husz lövés közül a pique ászból huszszor a piquet.

Az előadások után teljesen meg volt magával elégedve. A mikor hazament, karjaiba emelte a gyönyörű kis asszonykát s ajkaik hosszú percekig tartó csókba forrtak össze: elfeledett mindent, ami boldogságán kívül állott. Elfeledte, hogy erdművész, s hogy egy órával előbb óriási közönség előtt mutatványokat végeztetett a fehér elefánttal, a lomha, hosszú szőrű medvével, s hogy vasakat tördelte s csak annyira emlékezik, hogy nagyon, véghetetlenül boldog, hogy mellette van a közönség kedvence, Marietta, a ki egészen az övé.

A gyönyörrel teli napok azonban hamar véget értek. Két hónapig éltek gyönyörben, boldogságban, a második hó végén azonban az asszonyka megunta a sok édességet és mas körbe vágott.

Az udvarlók serege között nevelkedett nő zaj, fény, pompa után vágott.

Egyhangunak találta életét s lelkében rendkívül bosszantónak, émelyítőnek tűnt fel a férfi erős, változatlan szerelme, megingathatlan hűsége.

És ment mindenfelé, ahol udvarlók találkozhattak. A férfi egybekulcsolt kezekkel, könyes szemekkel kérte mindig, hogy maradjon. Az asszony mindannyiszor kacagva

Nos hát Váradynek nem elég Simonfaynak az a nyilatkozata, hogy ő a mult választásánál a szalántai kerületben fellépett jelöltek egyikének sem tett bármiféle ígéretet sem szolgálatot, mert Váradynek az kellett volna, hogy Simonfay hagyja ott a maga kerületét s a párt egész vezérkarával neki siessen segítségére, mert Irányi őt ajánlotta a kerületnek, noha Vajaynak is volt a kezében ilyen Irányi féle igazolvány, a mely az ő tiszta függetlenségi voltát bizonyította.

Mindezeket a szolgálatokat Simonfay és a többi vezérférfiu bizonyára meg is tették volna, ha tudták volna mi rejlik Váradyban, a kinek megválasztása bizonyára megváltoztatta volna a parlamenti pártviszonyokat. Hisz ő szemére hányja Simonfaynak, hogy még nem tudta az ország függetlenségét, önálló hadsereget, külön vámterületet stb. kivinni.

Persze mindez ma már másképp lenne, ha Váradyt 1892-ben megválasztották volna, neki mindezt gyerekjáték lett volna a többség ellenében kivinni.

Hát még az amerikai szőlőtelep, telekkönyv, adóhivatal, a miket az országos képviselőnek elsőrendű kötelessége kerülete számára kijárni, az dült volna még csak csóttul a szalántai kerületnek Várady révén.

No hát csak támogassa továbbra is Váradyt ezt a szabadelvű kormányt, a mely közérdekű intézményeket a mameluk érdemek jutalmazására tartogat s nem a köz-szükség parancsának enged azok létesítésében: nekünk — a kik nem azért valljuk a függetlenségi elvet, hogy azt kapaszkodó létrának használjuk — ez csak egy okból öbb, hogy tüzzel-vassal támadjuk az ilyen szabadelvű kormányt.

Baranyamegye jegyzői egyletének közgyűlése.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1896. július 23-án.

Klobbauer Antal egyesületi alelnökkel együtt össze vissza 29-en jelentek meg a vármegye pennai közül a mai közgyűlésen, mely a megyeház közgyűlési termében fojt le.

vonta karjai közé könyektől ázott arcát és mosolyogva ígért meg mindent: de mintha csak kedvét lenné abban, hogy a férfit gyötörje, lelketlenül kinezza, zokogásra késztetve büszkeségét, a porba tiporhassa vele: mindenkiel kacérkodott.

Asszony volt, udvaroltatott magának, s mintha nem tudta volna, mennyi keserőséget okoz ekkor a férfinak, a mikor a piszkos lelkek alacsony haszonlesésből mondott ostoba bókjait elfogadta és vigan mulat alacsony jellemű emberek társaságában.

Megtört fejvel, tehetetlenül boldogtalanságában rogyott össze az erős férfi. Egész boldogsága, melyről éjjelenként ábrándozott, széjjel foszlott, a gyönyör, az édes nyugalom, a mely ragyogó színekkel befutott fátyolként lebegett szemei előtt, össze van tépve. Boldogságról, derűről álmodozott s boldogtalanság, sötétség lett osztályrésze.

Egy ideig türt, szelid megadással engedte át magát sorsának, s erősen hitte, hogy az asszony vissza fog térni hozzá.

Mióta magának tudta azt a szép asszonyt, minden tette abban összpontosult, hogy boldoggá tegye őt s derültté, ragyogóvá varázsolja neki az életet. Eldobta büszkeségét, s dolgozott szünt nélkül, hogy csak megelégedettnek, boldognak láthassa azt, ki neki öröme, boldogsága, kedvtelése, szerelme, gyönyörűsége, mindene volt.

Egy gyönyörű novemberi estén, a mi-

Elnöklő alelnök lelkes szavakban elparatálta az egyesület elhunyt elnökét, Koharits Józsefet, kinek emlékét és érdemeit a közgyűlés jegyzőkönyvében örökíti meg.

Jelenti ezután, hogy a szokásos elnöki jelentést ez alkalommal nem terjesztheti elő, mivel a szükséges adatok nem állottak rendelkezésére.

Ugyancsak Klombauer indítványa vétett ezután elő, a ki az iránt tett indítványt, hogy a folyó év, mint millennáris esztendő, háromszorosan számíttassék be az egyesületi tagok nyugdíjébe.

Tekintve, hogy a nyugdíjalap meghaladja a 146.000 frtot, ezt a közgyűlés elfogadja, olyformán azonban, hogy a három évi, vagyis 9% járulékot minden egyes tag tartozik két év alatt befizetni. Ebben a kedvezményben nemcsak a mostani egyesületi tagok, de azok is részesülnek, a kik a f. 1896 ik évben választattak meg, vagy fognak megválasztatni.

Az országos jegyzői kongresszus meghívója értelmében az önként vállalkozó tagok lehetőleg fekete magyar ruhában fognak megjelenni aug. 3-án a fővárosban. Az előtte való napon tartandó orsz. jegyzői közgyűlésre az egyesület Klombauer Antal, Farkas József és Kálmány József tagokat küldi ki a maga képviselőit; míg a kongresszuson ezeken kívül részt fognak venni: Saortay Sándor, Horváth Gyula, Pintér János, Marosy Ignác, Kissfaludy Vidor, Mesterházy Sándor és Visy István.

A központi egyesület sürgeti a tagsági díjaknak, a mi fejenként 50 krt tesz ki egy évre, minél előbb való befizetését. A baranyamegyei jegyzői egyesület hátraléka 1895. évről 74 frt 25 krt, a folyó évi előírás 38 frt, tehát összes tartozása 112 frt 25 krt tesz. Elhatározták, hogy a 95-iki hátralékot még e hóban ki fogják fizetni.

Következett a múlt évi zárazamadás előterjesztése, melyre nézve a választmány azt határozta, hogy a pénztárosnak a fölmentvény megadandó.

Grosch Vilmos egyleti pénztárnok hatalmas és érvekkel felszerelt meggyőző filippikát eresztett meg ezután az egyleti tagok végtelen közönyösségéről és nembánomságáról, a melynek ekklatáns bizonyítéka a pénztár sanyaru állapota. Jóllehet az egy-

kor az asszony ott ült a vetett ágy szélén, a férfi sirva térdelt lábai elé:

— Eldobtam mindent magamtól, csak hogy egyedül a tied lehessenek. — Mindenkié vagy, csak az enyém nem. Mikor én oly forrón szeretlek, miért hagysz el?

— Az asszony, mint a ki már régóta el van készülve a kérdésre, gondolkodás nélkül, egykedvűen felelt:

— Nem szeretlek! felesleges is, hogy együtt legyünk!

A férfi megdöbbenve nézett az asszonyra. Erre nem számított. Nem, ő est nem hiszi el. Marietta szereti őt még jobban, mint annak előtte... csak tréfál... ijeszteni akarja.

Várt egy darabig összeszorult torokkal, hogy az asszony kacagva ölelje magához. De midőn látta, hogy az asszony nem mozdul, hogy az mind igaz, a mit mondott, meg-megroskadó léptekkel bevánszorgott szobájába s lerogyott a földre, siratta a boldogságot, a mi eltűnt és feljajdult a bánat alatt, a mi e pillanattól kezdve feltartóztatlanul foglalta el a tovatűnt boldogság helyét.

Marietta másnap eltávozott. Az Andrásy-uton bérelt új lakást és azt rövid idő alatt egy édes kis fészekké alakította. — Mousselin függönyökkel rakta tele a nagy ablakokat, a falakat beborító bársony drapériára tarka majolika tányérokat helyezett el, finom, kényes izléssel.

Ez időtől kezdve gyakran lehetett látni

sület 14 éve áll fenn, de ez idő miatt a szó teljes értelmében nem tett semmit. 690 frt 25 kr hátralék mellett az egyesület végvonaglásban szenved.

Hogy valamiképpen defraudációval ne vádolják, bemutatja az **egyleti összes vagyont**, (kiveszi börtárcáját) a mi összesen **huss állért** tesz ki. Ime ütött az óra, hogy a felett határozzunk, vajjon akarunk e tovább létezni.

Tekintve, hogy a tagsági díj évenként és fejenként csak két forint, határozatba ment — szavazás útján — hogy előbb kísérsék meg a járási választmányi tagok beszédni a felgyülemlett hátralékokat és ha ez nem vezetne eredményre, akkor az alispán kéressék föl a tagdíjhátralékoknak a szolgabírák útján leendő behajtására nézve.

Az 1897. évi költségvetés adatok hiányán sem nem volt tárgyalható, sem megállapítható. Mégis elhatározták, hogy az elnök, jegyző és pénztárnok megbizatnak ilyennek az összeállításával, a mit majd a jövő közgyűlés fogja jóváhagyni.

Olasz Gábor egyleti főjegyzőnek állásáról való lemondása elfogadtatott és kifejtett buzgóságáért az egyesület jegyzőkönyvi kivonaton fogja elismerését nyilvánítani.

Vörös József helesfai lakos felvételte a tagok sorába, a mit Sey István 3 rendbeli indítványa követett, melyeket alkalomlag alaposan meg fognak vitatni.

Ezzel a 10 órákor kezdődött ülés pont 12 kor véget ért.

H i r e k.

Pécs, 1896. július 23.

Miért akar válni Fergeteghy Bandi a feleségétől.

A „Nádor“ szálló szentri vendégei ma délben azon a témán vitatkoztak, hogy miért akar válni Fergeteghy Bandi a feleségétől.

Fergeteghy Bandi is ott volt a társaságban és Skrobay konyhájának főstjéről kedvet kapva, így magyarázta meg, hogy miért akar válni a feleségétől.

— Csekély kis buzámmal jöttem egyszer Pécsre és éjjelre betértem a „Részeg

at. Egy hosszú láng volt az. Rövid idő alatt vörösré változott a holdvilágos éjszaka.

Az utcákon csak hosszú idő múlva terjedt a tüzi láрма. Az óriási senobonában káromkodva csinált rendet a katonaság. Hatalmas lánggal égett az egész ház. A hosszú lángnyelvek vastag, kormos füsttel folytak a csillagos ég felé. A lángok egy szélrohamban által felkorbácsolva ijesztően kezdtek harapózni az erkély körül.

Egyszerre a sarokkal az erkélylyel együtt iszonyu dübörgéssel omlott az égő parázsa.

A szerencsétlen Marietta benn égett a házban.

Rövid idő alatt a ház leégett, kormos falai unalmasan ásítosva meredestek az égnek.

III.

Az idő hirtelen megváltozott. Lassu, sűrű eső mosta végig az utcákat.

A szerzetes kétségbeesetten, rettenetes fájdalommal lelkében botorkált céltalanul az esőtől fényesre mosott aszfalton. Óriási erővel ébredt fel benne ismét a sokszor átérzett emésztő kín érzete. A pillanat hevében elkövetett bűn tudata, mint áttörhetetlen nehéz sötétség feküdt meg agyát.

Lázás gondolatai visszazálltak a múltba. Visszakívánta, újra óhajtotta a nyírfa-erdő sejtelmes mély csendjét. Képzeteiben az erdő mélyéből tisztán látta kibontakozni az elhagyott ósdi klastromot. A szürke, porladós falak között milyen nyugodalmas percek voltak.

az asszonyt a ház erkélyén, pálmák, fehérvirágos bignoniák és margueritek között.

A férfi pedig egyedül maradt szünni nem akaró nagy szerelmével, várt egy ideig, hogy majd csak hazajön az ő aranyos madara. A mikor látta, hogy hasztalan vár, az asszony csak nem jön vissza, elment ő hozzá egyszer, kétszer, sokszor s kérte, követelte; könyörgött neki. Szava elhangzott, az asszony kigunyolta, kikacagta.

Pedig mennyire szerette azt az asszonyt. Szenvedélyes lelkének egész hevével az övé volt. Érezte, mint dől romba élete, miként tűnik el boldogsága s vész ki lelkéből a hit s a remény.

Az asszony pedig minden este, kocsi-korzó idején, fényezett sárga kerekű victorián, pásztorakalamban, hófehér selyemben, keblén édes illatu orgonavirággal, robogott végig az Andrásy uton.

A mig az asszony boldogsága, kedélye most nőtön nőtt, addig a férfira mind szomorubb napok következtek. Tiszta lelke, mérhetetlen szerelme nem talált megnyugvást.

patkányhoz.“ Tetszett nekem a szállás neve, meg az a kapu fölötti tábla, hogy:

„Vendégek által itt ingyen és gőzösen fürdőtetik.“

Gondoltam, hogy ezt megcselekszem és beülttem a vendégszobába.

Udvarias mosolylyal közeledett hozzám a részeg patkány, odaült az asztalomhoz és beszédbe elegyedett velem. Én visszaelegyedtem és egyhamar ott tartottunk, hogy rejtvényeket adtunk föl egymásnak.

— Tudja-e vendéglős ur, mikor nem szoktak Kajászó Szent-Pálon deket haragosni?

— Én nem tudom, pedig odavaló vagyok, hát az ur hogy tudná?

— Én lássa, tudom.

— Hát ugyan mikor nem haragosznak ott deket?

— Hát — este.

— Ej ha! Hogy a Belzebub látogassa meg a tekintetes urat.

— Hát azt tudja-e, hogy mire jó az, ha valakinek levágják a fejét?

— De az örökkévalóját, az már semmire se jó.

— Dehogyan nem! mert annak, akinek a fejét veszik, legalább nem kell fésűlködni többé.

— Hogy fésűljék meg tekintetes urat.

Igy mult az idő és a részeg patkány a szobámba vezetett, jelezve, hogy másnap reggel „gőzösen fürdőtetik.“

Másnap reggel tényleg belefeküdtem a gőzös kamarába és fáradt tagjaimat egészen átengedtem a gőz jótékony hatásának,

Egyszerre lépteket hallok, mert látni a gőztől nem láhattam, s mielőtt elképzelttem volna, hogy ki szegődik hozzám közös társnak, már éreztem is, hogy valaki elkezd masszírozni.

Kezdetben csodálkoztam, hogy milyen jól érti az a férfi a masszét és örültem, hogy a részeg patkányhoz hozott jósan végeztem.

De a masször abba hagyta ám gyöngéd bánámódját és olyan gyümöszöléshez fogott, hogy kezdtem azon gondolkozni, milyen örömet szerzek majd nevető örökkésemnek, ha itt a kintpadon kiadom a lelkemet.

— Elég! kiálték, elég!

— Nem elég, kiáltott vissza egy —

vékony hang és akkor vettem észre, hogy az a férfi — nő.

— Elég! kiálték még kétségbeesetten.

Elég.

— Majd máskor elmegy a kedve agyonviccelni az édes apámat.

— Hát a részeg patkány a kegyed papája?

— Az! — válaszolta ő bordáttörő rövidséggel.

Nem használt itt kérés, könyörgés, éretem. mint nyomja szájam felé lelkemet.

Egy gondolat villant át az agyamon! Ez hatni fog.

— Kisasszony! vezessen el a becses papájához.

— Minek? Viccelni?

— Nem, megkörem az ön kezét.

— Az én kezemet?

— Igen, mert ilyen kezek aligha léteznek a föld kerekén.

Ez hatott. Egy hét múlva a részeg patkány veje voltam.

A mézes hetek gyönyörűen folytak, hanem aztán borzasztó kinokat szenvedtem a hatalmas asszony virtsaftjaiban.

Azt hitte, hogy bosszankodni fogok és csakis ezért meghalt. De nem bízom a nyomorultban — uram bocsás! és azt hiszem, hogy vissza küldik a más világból. Mert annak oly kezei vannak, hogy no.

— Ezért akarok elválni a feleségemtől, a ki pedig, isten nyugasztalja, (e g é s z) szív-ből kívánom, már meghalt!

Zéró.

Napirend 1896. július 24-én.

Naptár: péntek, jul. 24. — Róm. kath.: Krisztiana. — Prot.: Kinga. — Görög-kel.: (Július 12.) Proklusz. — Zsidó: Ab. 14. — Nap két 4 óra 12 perckor; nyugszik 7 óra 26 perckor. — Hold két 7 óra 38 perckor este; — nyugszik éjjel 3 óra 21 perckor. Holdtölte 6 óra 45 perckor délután.

Időjárás: hőmérséklet 24 Celsius fok meleg, légnomás 749. Kikötés a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: zivatarok, hőstüledés és helyenkint csapadék várható.

— (Pécsi ezredék őszi gyakorlatai.) A Pécsen állomásozó 44-ik és 52-ik gyalogezredék az idén nem vesznek részt a

Elkezdett futni...

Hamusszerű arcán a gyötrelme kifejezése tilt. A bensejében tomboló őrtült emésztő lész tüzte, hajtotta előre...

Már jó ideje, hogy letért az utca aszfaltjáról. A háta megett a távolból, alig hallható gyenge nesz ütötte meg fülét: a boulevardok saja.

Egyetlen szélű, lomha felhők csak hogy nem érintették a fák tetejét. A szünni nem akaró lassu, hideg eső könyörtelenül paskolta a szennyes hig sárban megfeküdt országutat.

Meg-megcsukló térdekkal haladt a szerzetes a nyíreldő keskeny fái között. Halálos kimerültség vett erőt rajta. Valami titkos erő vitte, vonzotta már akkor, mikor feltűnt előtte az elhagyott apátság képe a fák között.

Megtörve testben, lélekben jutott el a hatalmas kapu elé. Édes borzengással, szent ihlettel hallgatta a kápolna karcsu toronyában csengő harang szavát. Mint lassu, csendes sümögés hallatszott fülébe az orgona mélabus hangja, az elhagyott testvérek zsolozsmája.

Megnyugvás költözött lelkébe. Leroskadt a földre. Imája összefolyt a testvérek zsolozsmájával.

A mikor a szerzetesek imája a kápolnában véget ért, Pál testvér ismét nyugodt volt. Arcán szinte boldog kifejezés tilt.

A szentélyben alig hallhatóan zugott az orgona. A karcsu toronyban csengett bongott a lélekharang.

Galloovich Jenő.

hadgyakorlatokon, hanem hadosztály-gyakorlatokat tartanak. A hadosztály-gyakorlatok a pilis-csabai és őrkényi táborban lesznek Budapesten s résztvesznek bennük az 52-ik ezrednek a fővárosban állomásozó zászlóaljai is. A hadosztály-gyakorlatokat Cibulka Hubert lovag altábornagy vezényli s azok szeptember közepéig tartanak. Ezredeink ma utaztak el a hadosztálygyakorlatra; Tolnába masiroztak s ott hajóra szállván, úgy érkeznek Budapestre. Vissza Pécsre szeptember 12-én jönnek.

— (A miniszterelnökök arcképei.) Az ezredévi ünnep alkalmából Bánffy Dezso báró m. miniszterelnök a király költségén megrendelte előkelő fővárosi művészeknél a volt miniszterelnökök arcképeit a budavári miniszterelnöki palota számára. A képeket Benczur Gyula tanítványai pontos időre el is készítették. Az összes képek művésziileg igen sikerültek. Bánffy miniszterelnök a képeket az ezredévi kiállítás műcsarnokában akarta kiállíttatni. Az országos képzőművészeti társulat azonban nem engedhette meg e képek kiállítását, mert a szabályok értelmében a műtárlaton csakis eredeti festmények állíthatók ki és másolatok nem. A kilenc képből pedig csak hat eredeti, míg Andrassy Gyula gróf, Lónyay Menyhért gróf és Tisza Kálmán arcképe másolatok. A miniszterelnök eleinte keresztül akarta vinni a képek kiállítását, utóbb azonban meghajolt a szabályzat előtt s most a miniszterelnökök arcképeit a kiállítási ünnepélyek csarnokában fogják közszemlére tenni.

— (Adományozás.) A karlovici g. kel. egyházi főhatóságnak választmánya három baranyamegyei g. kel. hitközségnek, névszerint a siklósi, somberekai és maissinai 100—100 forintot adományozott.

— (Eljegyzés.) Gebauer József, cikói (Tolna. m.) körjegyző, f. hó 23-án eljegyezte Pécsen Szommer Mariska kisasszonyt, Szommer Amát, a pécsi püspöki uradalom gazdasztijének kedves leányát.

— (Kinevezés.) Szalay Pál, a pécsi pénzügyigazgatóságnál alkalmazott kataszteri irattárt kezelő irodatiszt a balassagyarmati pénzügyigazgatósághoz pénzügyi fogalmazóvá és adónyilvántartási biztossá nevezetett ki.

— (A vasutasok iskolája.) Budapesten fennálló vasuti tisztképző tanfolyamon, melynek célja és feladata az oly egyének szakcsertü kiképzése, kik a vasuti vállalatoknál a forgalmi, kereskedelmi és távirói szolgálatban mint hivatalnokok alkalmazást kívánnak nyerni, szeptember hónap 15-ikén a tizedik iskolaév kezdődik. E tanfolyamon a következő kötelező tárgyakat adják elő. 1. Vasuti építmények és berendezések. 2. Vasuti táviró-szolgálat. 3. Vasuti forgalmi szolgálat. 4. Vasuti kereskedelmi szolgálat. 5. Vasuti földrajz. 6. A vasutak fejlődésének története. 7. Vasuti jog- és törvényismeret. 8. Vasuti számtan és könyvvitel. 9. Anyag- és áruismeret. Az előadások hetenkint összesen 30 órára terjednek és délután 3 órától esti 8 óráig tartanak. E heti 30 órában befoglaltatnak a német nyelvi hallgatása (heti 2 óra) szintén kötelező azokra nézve, kik e nyelvből a vasuti szolgálat szempontjából elegendő ismeretekkel nem bírnak. A tanfolyamban résztvehetnek mindazok, kik főgimnáziumi vagy főreáliskolai érettségit nyertek, vagy egyéb nyilvános felsőbb iskolában, így a pécsi felső kereskedelmi iskolában, végbizonyítványt nyertek.

— (Szökés a katonakórházból.) Csönka Miklós, nagynyáradi legény 1891. év folyamán a sorozáson beválván katonának, októberben be is rukkolt a pécsi 52-ik

gyalogezredhez. Azonban nem lehet tudni, hogy miért, miért nem, elég az hozzá, hogy Csönka gyűlölte a katonaságot. S hogy mennyire gyűlölte és gyűlöli most is, az kitűnik a következőkből: Alig töltött hat hónapot a katonaságnak, 1892-ben egy szép márciusi napon megszökött. Természetesen azonnal elrendelték a nyomozást, el is fogták a katonai ítélőbíróság háromévi börtönt szabott rá. Ezt a háromévi börtönt ki is töltötte, mert innen már nem tudott megszökni. A folyó évi január hóban szabadult ki fogságából s természetesen folytatnia kellett a katonaságot, melyet — ha meg nem szokik — régen kitöltött volna, így pedig még két és fél éve volt hátra. Alig volt azonban ismét katonaság, egy szép napon megint megszökött. Most, úgy látszik, elsőbb kedvezett neki a szerencse, mert csak május hónapban került kézre. Ismét az a sors várt e szerint rá, hogy katonai törvényszék elé állítják a még szigorubb büntetést kap, mint először, mert hiszen most már másodszor szökött meg. El is rendelték ügyében a vizsgálatot, de nem teheték mindjárt börtönbe, mert beteg volt. A katonai kórházba szállították tehát s ott ápolás alatt állt egész f. hó 20-ig.

Hétfőn azonban üresen találták az ágyát s ő maga eltűnt. Harmadszor is megszökött tehát ekkor, bizonyára attól félve, hogy ha a kórházból kikerül, bekerül a börtönbe s ott talán kétszer három évet is kell majd ülnie. A megátalkodott szökevény katonaság polgári ruhájába — a melyben másodszori szökésekor elfogták — öltözött föl s abban is szökött ki a kórházból. Valószínűleg Mohács felé vette útját, mert ott vannak neki rokonai s ott fogták el mindakét szökése alkalmával. Az 52-ik gyalogezred parancsnoksága a szökésről értesítette a pécsi rendőrséget is, valamint országosan is elrendelte a szökevény katonaság körözését. Csönka Miklós középtermetű, haja, szeméi és szemöldökei barnák; mindkét karja tetovirozott s beszél magyarul, németül és szerbül. A szerencsétlen dezentort most erélyesen keresik; ha ugyan megtalálják élve s nem menekül a halálba az elől a szigorú büntetés elől, mely a kétszeres szökésért várja.

— (A petróleum áldozata.) Winter Teréz dobokai születésű cselédleány Műnszter Jakab mohácsi vállalkozónál, vigyázatlanságának alighanem életével adja meg az árát. Ugyanis, amint faszénnel tüzesíthető ruhavasalóval rendes munkáját végezte, hogy a vasalóban levő parázs jobban tüzesítsen, egy pintes üvegből akarta petróleummal leönteni azt. Öntés közben a lány fujta a parázst, mire az lángolni kezdett, a leány pedig meggyújtotta az üvegen levő petróleumot, ennek következtében oly erővel robbant szét a palack, hogy a szerencsétlen leány fejét és testének egész elő részén levő ruházatát egyszerre lángba borította. A jajgatásra gyorsan ott termett házbelieknek nagy nehezen sikerült a tüzet eloltani, de a szerencsétlen leányt iszonyu égési sebek borítják és most a halállal küzd.

— (Teknikusok kongresszusa.) Szeptember 6., 7. és 8-ika nevezetes napja lesz a magyarországi technikusoknak. Akkor tartják meg ugyanis első országos kongresszusukat, melyre a meghívókat már szétküldte az országos technikus-kongresszus szervező bizottsága, az országos összes mérnö-

keinek, építészeinek, bányászainak s a technikai tudomány egyéb ágaival foglalkozóknak. A kongresszuson számos oly fontos függő kérdés kerül a napirendre, melyekben közös véleményt alkotni s közös határozatot hozni nem csupán a technikusok érdekében volna szükséges. Ilyen a még mindig rendezetlen kvalifikáció, a magánmérnökök és a törvényszéki műszaki országos tanács dolga s több hasonló fontos kérdés megoldása.

— **(A magántisztviselők Országos Kongresszusa)** a kiállítás ünnepélyek csarnokában aug. 9-én lesz. A kongresszusnak a következő a tárgysorozata: 1. dr. Neuman Ármin, országgyűlési képviselő a kereskedelmi törvény 55.—60. szakaszainak, a mely a kereskedelmi alkalmazottakra vonatkozik, célszerű megváltoztatásáról értekezik. 2. Róza Mihály a magyar asphalt részvénycárság irodafőnöke a magántisztviselők nyugdíj ügyéről beszél. 3. Kreutzer Lipót, kereskedelmi akadémiai tanár az országos szövetség eszméjével foglalkozik. 4. dr. Schaek Béla, kereskedelmi akadémiai tanár a szakoktatás kérdéséről tart előadást. 5. Bálint Dezső, a „Magántisztviselők Lapja” szerkesztőjének előadói javaslata a vasárnapi munkaszünetéről szóló törvény megváltoztatásáról. 6. Spiegl Ödön, ismerteti az adóreformjavaslatnak a magántisztviselőket érdeklő fejezetét. A kongresszus minden tagjának rendelkezésére áll 5 kiállítási belépőjegyből álló füzetet 2 frt 50 kr. helyett 1 frtéért. A kongresszus tagjainak a m. kir. államvasutak részéről 14 napi érvénynyel bíró igazolványokat szolgáltatnak ki, a melyek alapján a kongresszus tagjai a m. kir. államvasutak és a kezelésük alatt álló vasutak vonalain I-ső osztályon II-od osztályu jeggyel, II-od osztályon III-ad osztályu jeggyel és III-ad osztályon II-od osztályu féljeggyel utazhatnak. A kongresszuson Pécsről is többen vesznek részt.

— **(Körözött tolvaj.)** Wernberger Gusztáv, morva születésű munkáslegény, Morvaországából egész Pécsig le-lejárógatott nyaranta dolgozni. Keresett is szépen a két keze munkája után, de a keresménye sohase volt neki elég. Rendesen meg volt szorulva pénz dolgában s egy ily alkalommal arra a gondolatra jött, hogy munkástársait meglopja. Mikor a munkát elvégezték, egy este hamarabb tért haza közös lakásukra, mint a többiek s felpakkolta társainak rumaneműit, egyiknek óráját is szembredugta, másiknak megtakarított pár forintocskáját elvitte s eképen jól végezvén a dolgát, odább állott. Mikor a lopást észrevették, feljelentették nyomban a tolvaj munkást, de az mindeztideig nem volt kézrekeríthető. Most a pécsi kir. törvényszék országosan körözteti s ha elfogják, bezáratják az ügyészség fogházába.

— **(Megátalkodott gonosztevő.)** Abban a családi ügyben, melyről tegnap irtunk s melynek áldozata két hentes pénze lett, Trixler Aladár rendőrbiztos erélyesen folytatván a nyomozást, tegnap este elfogott egy embert, a ki — a legnagyobb valószínűség szerint elkövette a csalást. Elkövette pedig egy társa segítségével, illetve míg ő száz forintot csalt ki az egyik helyen, addig a másik helyen társa csalta ki az ötven forintot. Az elfogott ember azonban mindent tagad s dacára, hogy igen sok gyanuok van ellene, még nem lehetett beismerésre bírni. S hogy boldogulni nem is lehet vele egy könnyen, azt nem csak abból következtethetni, hogy az elfogott ember egy megátalkodott gonosztevő, a ki már a fegyházzal is alapos ismeretségben van, de abból a nyilatkozatból is, melyet ma tett a porkoláb előtt. Midőn ugyanis a kihallgatása után a porkoláb lekísérte a börtönbe, az udvaron átmenet megrugott a lábával egy tuskót s így szóló cinikus nevetés közben:

— A hogy ebből a tuskóból nem bir egy szót se kivenni a biztos ur, ugy nem vesz ki belőlem se!

— **(Tolvaj kisasszony.)** Kádár Borbála egyszerű cselédleány szerepére kijelölve került le valahonnan a felföldről ide hozzánk. Itt se volt más, mint cseléd; de olyan passziói valának, akár csak egy jukkerleánynak. Kalapban, laktópánban, fényes ruhában szeretett volna járni s meg is tette azt, hogy a napokban így kiöltözve utazott el. Akkor tűnt ki aztán róla, hogy a ruhára való pénzt úgy lopta ott, a hol cseléd volt. Természetesen, elrendelték a tolvaj cseléd körözését, a ki ha kézre kerül, a börtönben fogja megsiratni, a miért egyszer kiöltözött kisasszonynak a — más pénzből.

— **(Visszik őket haza.)** Ma hajnalban fegyveres őrk két megkötözött csavargót kísérték keresztül az utcákon, be a város házára. A rendőrségen aztán megpihentek s ekkor kitűnt, hogy a két hely és foglalkozás nélküli csavargót viszik haza illetőségi helyükre. Megbízhatatlan, a köz és vagyontársa nézve veszélyes csavargók, a kiket már kiutasítottak vagy egy tucat közeli községből s Pécsről is, de a kik azért mégis csak ellátogattak megint erre felé. Most aztán, hogy kézrekerültek, rendőri felügyelet alatt kell haza menniök, mert a kiutasítást már úgy se vennék figyelembe.

— **(A pálinka áldozata.)** Tegnap este a Xavér-utca kövezetén egy alélt vérszerű embert találtak. Bevitték a kórházba, a hol megállapították róla, hogy a pálinka — melyből mértéken túl sokat italt bevenni — verte le a lábáról s elesvén, így okozta feje megsérülését is. A holtrészeg embert nem is tudták eszméletre hozni s nem lehetett kilétét sem megállapítani. Ugy látszik,

és nem zavarta őt, ha közelében voltam, ha folytonosan vele társalogtam. Azonban mint a mi lelkünket meg szokta zavarni a szerelem, úgy zavarta meg az ő tekintete az én lelkemet. Élete folytonos ihlet volt, minden legcsekélyebb tette úgy tűnt fel lelki szemeim előtt, mint valami imádandó tárgy és ki sem mondhatom, hogy mennyit szenvedtem némaságomban.

Éközben az idő haladt; unalmam elhagyott, Volumnius változékony volt, mint neve, és meghidegült irányomban. Szerette Ceciliát és nőül kérte övétől, kik mondhatatlan örömmel fogadták az ajánlatot; de Cecilia visszautasította. Volumniás engem tartva a tagadó válasznak, rosszat forralt ellenem. Így egyre látogatva a balsors által, barátaimat is elvesztettem lassankint, és egyedül álltam a rengeteg Rómában. Semmi sem voltam, semmi sem lehettem.

A szükség, sürgős teendőim tevékenységre ösztönöztek. Olyan voltam, mint a lámpa, mely kialváshoz közel utolsó lobban. Elbeszéltem Ceciliának iránta érzett szerelmemet, hogy régóta szerettem titokban, hogy tovább nem bírom magamban tartani és remegve esedezem viszonszerelmeért.

Először semmit sem felelt; később midőn sürgetve kértem és szememet sóhajtván az ég felé emeltem, azt felel: „Te nem lehetsz az én férjem, Calixtus; már választottam magamnak és meg kell tartanom iránta való hűségemet.”

élénk örömkialtással üdvözöltem a hajó orráról, mint Achates, az Aeneisz egyik legsikerültebb helyén.

— Ó, Volumnius, — mondám — köszönet neked előzékeny meghívásodért. Boldognak érzem magamat e helyen és azt gondolom, hogy ott ama hegyek mögött, a hol Róma terül el, megtalálom szívem nyugalmát.

És igazán azt hittem, hogy megtalálom szívem nyugalmát, mikor a mérhetetlen város közepében, a mindenféle nemzetiségű emberek zürzavarában, kik hűbéri alázattal hódoltak a hosszú széles utcákon magukat hordozékon vitető fényes polgároknak, követve egy hosszú sor kegyencőtől és rabszolgáktól, bent voltam. Szép idő volt akkor Rómára nézve, legalább úgy látszott. Alexander Severus uralkodott mérséklettel, bölcseséggel és szelid szokásai nagyobb erélyt kívántak a közügyek kormányzásában, de egyszersmind elfelejtették a néppel Caracalla és Heliogabalus emlékezetét.

Akkor sem időm, sem módom nem volt ezekre gondolni. Volumnius barátsága folytán minden patriciusház megnyílt előttem és a nélkül, hogy másra gondoltam volna, mint új gyönyörökre, hogy csak egyszer is eszembe jutott volna jövőm, fényes életnek adtam magamat. Ebédlömet a tányérnyalók látogatták. Ássia Rómába küldé számomra vadállatait s gyönyörű hölgyeit, a kiket épp oly vadaknak tapasztaltam, mert amazok a húst, ezek a szívet marcangolják karmaikkal.

De a kedvezőtlen körülmények is beálltak. Egyszer Volumnius, a híres Cecilius-család házába vezetett, mely vérségi nemességre nézve nem állt hátrább a Metellusokénál, a kiknek egyik mellékága volt. Ott láttam Ceciliát, a legszébb gyermeket, ki valaha le-

a munkásosztályhoz tartozik a egy napi kezesményét beihatta valamelyik kocsmában, mert a szobáiban egy krajcárt se találtak.

— (Kírást pince.) Szemelyen tegnapelőtt éjjel Smeringa a Jakab pincéjét eddig még ismeretlen tettesek kírástáson onnan minden elvihetőt elvittek — volna, ha lett volna a pincében valami. Azonban csak egy két üres hordón kívül nem találtak egyebet s így hiába való volt a munkájuk, a mi nem is volt kis munka, mert először a pince ajtaját akarták betörni, majd a tetőzetet nyitották fel s mikor azzal sem boldogultak, akkor kírásták az egyik ajtó félfát s ott hatoltak be. A károsult csak tegnap vette észre a pince kírástát s jelentést tevén a csendőrségnél, most nyomozzák az ismeretlen betörőket, a kik a hiábavaió munkáért a bíróság előtt fognak beszámolni.

— (Beleeresztette a golyót.) Ma a hajnali órákban egy 19 éves legény állított be a rendőrséghez és az ügyeletes tisztviselőnek jelentette:

— Kérem alásan meglóttam a gyereket.

— Miféle gyereket? — kérdé a meglepett tisztviselő.

— Hát a Szabó Jánost, a kanászt, a ki velem szolgált a Kristó Pálnál a Bányatelepen.

— Aztán mivel lótted meg?

— A puskával. A gazdák benn voltak a városban, a gyerek pedig aludt a pincében. Kihostam a szobából a puskát, lementem a pincébe, oda állottam a János lábaihoz, s aztán puff, beleeresztettem a golyót.

— Meghalt?

— Dehogyan halt, kérem. Ordítani kezdett, oszt véresen elszaladt. Aztán én is futni kezdtem, kinyargaltam az erdőbe s ott háltam. Most előgyűttem, hogy tegyenek velem valamit.

A rendőrtisztviselő nem tudott mit gondolni. Végre is telefonon kért felvilágosítást, vajjon történt-e ott gyilkosság az éjjel. A válasz megnyugtató volt: gyilkosság nem történt. A legény személyét illetőleg azt a választ adták, hogy szabadon kell bocsájtani, mert csendes bolond s csak a rögeszméje az, hogy gyilkolt. Haza is vitték még ma reggel.

Közgazdaság.

□ Az aratás. Mohácsról írja levelezőnk: Az aratási munkálatok javában folynak. Helyenkint a búzát már teljesen learatták; próbacséplések is történtek már. E gabonaneműnek termési eredményét tehát úgy minőség, mint mennyiségileg meg lehet már állapítani. Villány, Németboly, Csusza, Karancs községekben a minőség 78—81 kgr. hektoliterenkint, a hozam: 11—15 mm. 1 katasztrális hold után; a pécsváradi járásban az eredmény minőségileg kedvezőtlenebb ugyan, de mennyiség tekintetében szintén kielégítő. A búzának szép minősége valószínűleg lehetővé fogja tenni a Fiume és Triestben át való kivitelét. A rozs aratása szintén folyamatban van. Az eredmény itt is kielégítő. A hozam holdankint 8—10 mm.; a minősége kitűnő. Az őszi árpával már teljesen készek;

hozama kielégítő, ellenben a minősége nem igen jó, — a sok eső megsárgította. Ugyanez mondható színre nézve a tavaszi árpára is: a szeme azonban oly telt, hogy sör részére teljesen megfelel. E gabonaneműben Villány és Harsány községekből, mint minden évben, úgy az idén is nagy szállítás várható. Müncheni, hamburgi és triestzi cégek máris nagy érdeklődést tanúsítanak e cikk iránt. A zab már érett állapotban van. Ugy minőség, mint mennyiség tekintetében kedvező eredményt ígér; hegyes vidékeken, mint Liptód, Himesháza, megdőlt kiessé, miáltal sárga színt fog kapni. A tengeri állása kitűnő; oly termést ígér, mint már sok év óta nem; második kapálást most végezték. Lipova, Ivándárda és Bezedek községek földjein az ugynevezett cinquantin tengeri szintén igen jól áll. A szőlők állapota nem valami kecsegtető; a peronoszporával való védekezésnek nincs meg a várt eredménye. A kerti vetemények, mint bab, zöldség, ugorka és pakrika kifogástalanok. Ellenben rossz termés lesz gyümölcsben, kivéven a szilvát, mely nagy hozamot ígér. Somogy-Csurgón, Nagy-Atádon, Segesden, Böhönyén, Mesztegyén, Marcaliban — mint bennünket értesítenek — mindenütt kitűnő a termés, a zabon kívül egyéb már le van uagyrészt aratva. A kukorica mindenütt nagyon szép. Próbacséplésekből ítélve, egy hold átlagosan 8—12 mm-ásza búzát ad, a mi igen jó termésnek mondható. N.-Atád, Ötvöskőnyi, Felső-Segesed környékén a szarvasmarha között kiütött a száj és körömfájás.

bilincselte s lelkem végtelen vágyakra gyulva, sietett az örvény felé . . .

A tébolyodott elhallgatott. Két könnycsepp pergett végig arcán és a nélkül, hogy fölcsáritotta volna, sokáig elgondolkozott néma mozdulatlanságban, mint a ki a visszaemlékezés keserű gyönyörével tekint vissza le-tűnt idejére.

Nem zavartuk meg hallgatását, csendesen vártuk, hogy mikor fogja megtörni a csendet.

IV.

Mikor a szegény ember fölrezzent merengéséből, egyik kezével végig simitá homlokát s szután folytatta:

— Mint már mondtam, Cecilia a legelőkelőbb családok egyikéből származott, fényes kényelemben élt és ő volt Róma patricius ifjainak vágya.

Miily szép volt szende nyugalmában! Szőke fűrtök koronázták alabastrom-homlokát; éjfélete szemei nem csillámlottak kéjvágytól, mint Eleusis leányainál. Szende fényben ragyogtak, néha szüleinek és barátainak vig társaságában, kik a házi csarnok nagyszerű iveri alatt sereglettek köré, szemei elbágyadtak és isteni gondokat látszottak követni.

Onöknek régi tárgyáról beszélek modern szavakkal, a hogy akkor nem tudtam volna beszélni. Emlékezzenek rá, hogy egy elomlott világnak romjain és egy újnak keletkezésénél állottunk. Zavar uralkodott a nyelvben, szertartásban, szokásban, öltözetben, gondolkodásmódban, mindenben. Görög, germán, assyri, egyiptomi, gall, britaniai jött ott össze a világ terjedelmes központján, mérsékelt árnyalatot adva a népjellegek, új alakot a életmódnak.

Összehasonlítottam elmémben Ceciliát Dianával, mert az én pogány nevelésem nem ismerte más példányát a tisztaságnak, mint a ligetek eme szűzi és magányos istennőjét. A balti tenger mellett eltöltött katonáskodásom után a Rügen sziget egyik szép és ihletett jónőjéhez Hertának, Germánia láthatatlan és ismeretlen istennőjének egy papnőjéhez hasonlítottam.

De már akkor észrevettem, hogy Diana hátrányára üt ki az összehasonlítás, mikor először láttam, hogy a zongorához ül és szemei a végtelenségbe merengenek; úgy tetszett nekem, hogy új asszony született a világra légiesebb Ceresnél, gondolkodóbb Minervánál, szűzebb Dianénál; hogy ő viseli a földön Venus ábrázatát, hogy polgártársaim félelemmel párosult tisztelettel elfogulva a felhők közé helyezték őt, magasabbra mint az Olympus.

És szerettem, szerettem őt lelkem egész hevével. Fivérének bizalmát birva, atyjától becstűltetve, napjaimat házukban töltöttem, vele együtt zongorázva és énekelve.

Kitűntetett-e vajjon engem a többiek fölött? . . . Ó, Cecilia az embereket csak testvérei gyanánt szerette,

TÁVIRATOK.

— **Iparos ifjak orsz. kongresszusa.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az iparos ifjak orsz. egyesülete a millenniumot felvonulással egybekötött diszgyűléssel ünnepli meg. A diszgyűlés vezetésére Lukács Béla volt kereskedelmi minisztert, a védnökség elfogadására pedig Dániel Ernő jelenlegi kereskedelmi minisztert kéri fel. Az ünnepi szónoklatokat Apponyi Albert gróf, Jókai Mór, Rákosi Jenő, Horváth Gyula, Kossuth Ferenc és Pázmány Dénes fogják tartani.

— **Affendákiss utban.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A máramarosszigeti kir. ügyészség ma reggel 6 órakor erős fedezettel utnak indította Affendákiszt, a ki ma este érkezik meg a fővárosba. A vasuti pályaházban Bakonyi Jenő helyettes fogházfelügyelő várja és beszállítása után azonnal kihallgatják. Valószínű, hogy legközelebb valamelyik vidéki fegyházba szállítják.

Szerkesztői üzenet.

Ipartestület — Mohács. Hosszas nyilatkozatukat, a mennyiben semmi ténybeli körülményt meg nem cáfol, feleslegesnek tartjuk közzétenni. Tudósítunk, a ki jelen volt azon a kérdéses közigazgatási bizottsági ülésen, csak az ott elhangzott dolgokat repro-

dukálta és így kívüli esik úgy az ő, mint a mi feladatunkon azok valósága vagy helyesége felett vitát provokálni. Annyi tény, hogy ott úgy referáltatott a dolog, mintha ők ő felségénél kerestek volna orvoslást bajaikra. Ha ez nem igaz, vitakozsanak a megyei közigazgatási bizottsággal, nem a mi feladatunk meghasudtolni a referenst, sőt az egész bizottságot, melynek az elnöke vármegyénk főispánja.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Házmesteri állást keres

egy középkorban lévő nős, gyermektelen, foglalkozásra nézve asztalos. Szíves ajánlatok **Fröhlich Gusztávhoz** Pécsen, határ utca 15. sz., vagy pedig kiadóhivatalunkhoz czimezve, kéretnek.

12726 sz.
tkv. 1896.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy ösv. Andrits Stánkóné, ugyis mint kiskoru Andrits Márián és Gyuró tt. gyámja végrehajthatónak, ösvagy Bosnyák Márkóné tt. gyám által képviselt kk. Bosnyák Mihály végrehajtást szenvedő ellen 11 frt tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbíróóság területén levő, Lothárd község határában fekvő, a lothárdi 131. tjkvben felvett I. 1/4 teleknek 92/b. hersz. 21. sz. háznak közös udvarnak Bosnyák Mihály kkorut illető 1/3 ad részére 410 frt becsárban mint kikiáltási árban az árverést elrendelte, a hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1896. évi szeptember hó 26. n. d. e. 9 órakor Lothárdon a bírő lakásán megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 41 frtot készpénzben, vagy az 1881. évi nov. hó 1. 3333. sz. a. kelt igazs. min. rend. 8 § ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t. cz. 170 § értelmében a bánatpénznek a bíróság-nál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsen, a kir. törvényszék telekkönyvi osztályánál 1896. évi június hó 30-án.

Bogyay Pongrác
kir. törvényszéki bírő.

Csukás Zoltán épület-, horgany- és diszmű-bádogos

Pécsen, király-utca 28. szám, a „pánczéloshoz“

ajánlja saját készítményű

erős fürdőkádjaikat

legjobb szerkezetű j

jégszekrényeit,

szagtalan

angol clostetok föllállítását,

nagy választéku

konyhaberendezéseit,

tető és torony fedések,

tető csatornák

és ezink ornamentikai munkák,

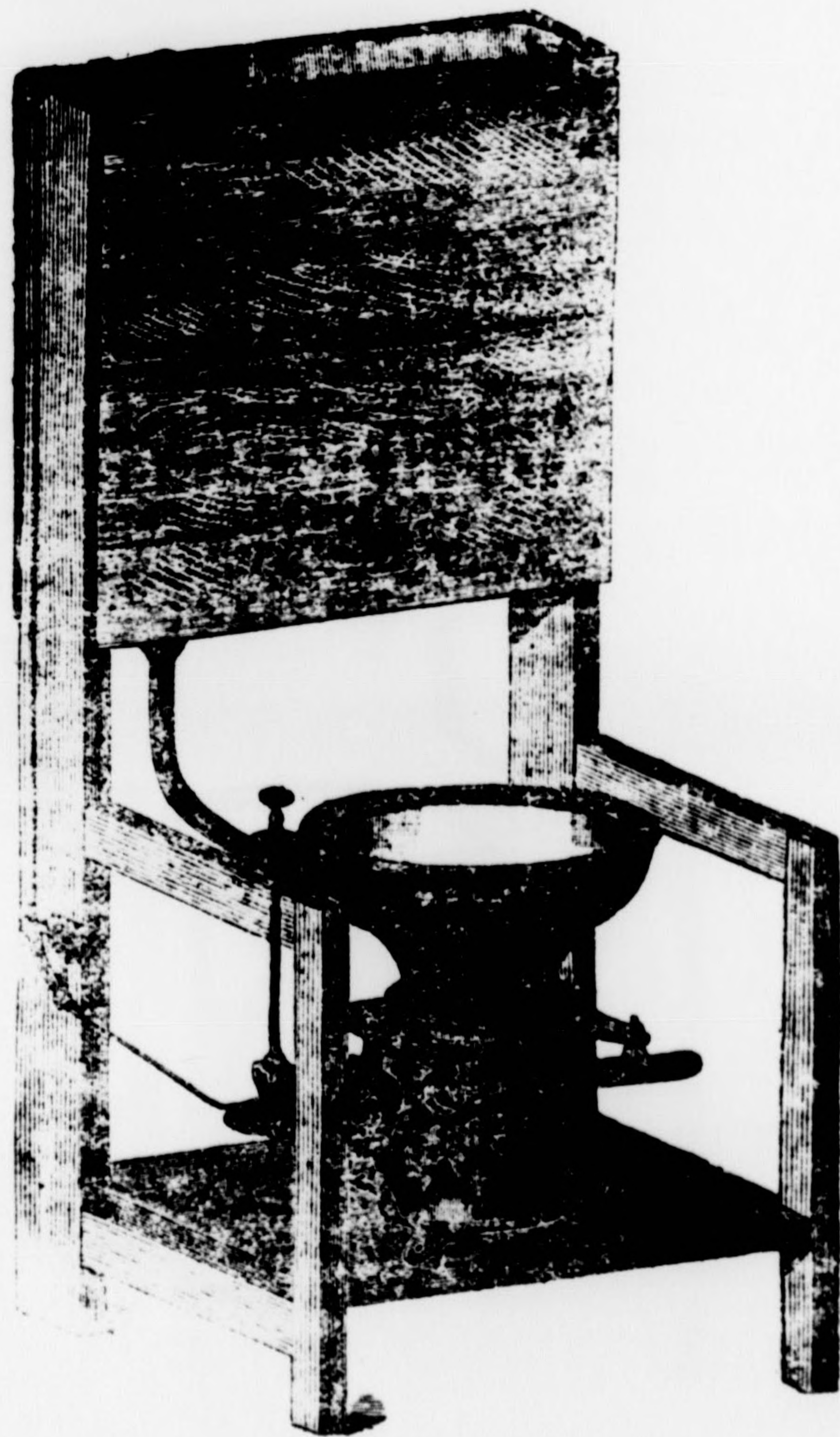
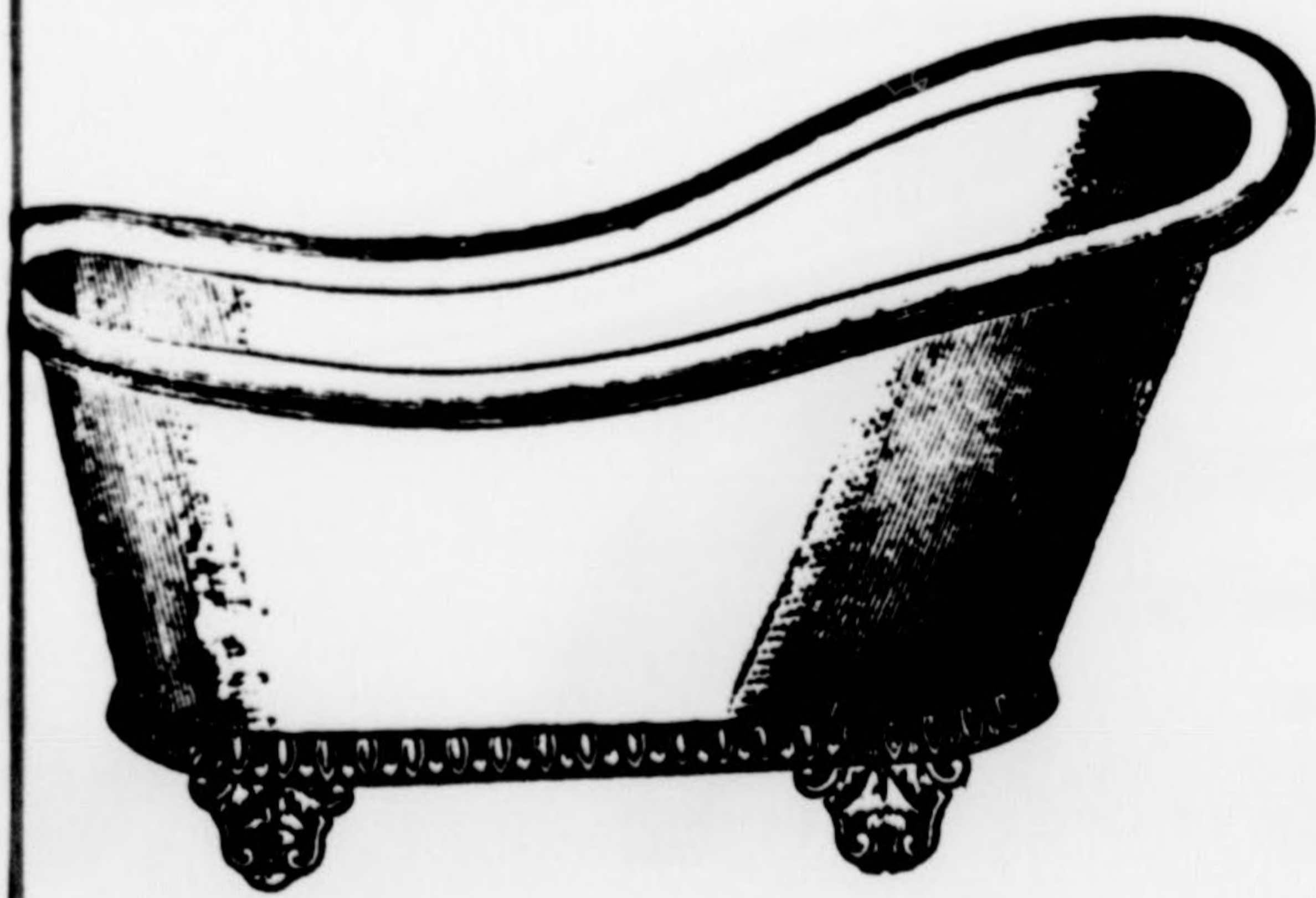
csatorna javítások

és

festések

a legolcsóbb árak mellett elvállaltatnak.

Fürdőkádokról, háztartási és teljes konyha-berendezési cikkekről kívánatra képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

TAIZS JÓZSEF

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.

Könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatványraktár, papirkereskedés.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő berendezésü

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok, körlevelek, számlák, falragaszok, meghívók, tánczrendek, hivatalos és gazdasági táblázatok, részvények, alapszabályok, névjegyek, stb. stb. elkészítésére.

könyvkötészete

fel van szerelve papirmetsző, sodronyfűző, perforirozó, számozó, aranyozó stb. géppel, melyek segítségével a legegyszerűbbtől a legdiszesebb munkáig minden elkészíthető.

Nyomtatvány raktárából

körjegyzői, papi és ügyvédi nyomtatványok jó papiron olcsó árért kaphatók.

Papirkereskedésében

nagy választékban kaphatók fogalmi, színes és fehér író papírok, különböző súlyban és minőségben; itató papírok, levélpapírok dobozokban, írotollak, tollnyelek, különböző színű tinták, gummi arabicumok, fehérneműt jelző tinták, kaucsukbélyegző tinták, pecsétviaszok stb. stb. eféle cikkek, olcsó áron.

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.